

Case study dotyczące ramowej dyrektywy wodnej (RDW)

Odpowiedzi

Kilka uwag na temat kazusów elektrownia wodna w górach oraz instalacja w zakresie akwakultury:

1. To, czy organizacje pozarządowe mają legitymację procesową, było przedmiotem rozważań TSEU w sprawie C-664/15 – Protect Natur-, Arten- und Landschaftsschutz Umweltorganisation. W tym orzeczeniu TS przesądził, że:
 - a) art. 9 ust. 3 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawidłowo utworzona i działająca zgodnie z wymogami przewidzianymi w prawie krajowym organizacja ochrony środowiska powinna mieć możliwość zakwestionowania przed sądem decyzji udzielającej pozwolenia na przedsięwzięcie, które może być sprzeczne z nałożonym w art. 4 dyrektywy 2000/60 obowiązkiem zapobiegania pogarszaniu się stanu części wód w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.
 - b) przepis art. 9 ust. 3 tej konwencji, zatwierdzonej decyzją 2005/370, w związku z art. 47 karty oraz art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/60 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowym przepisom proceduralnym, które wykluczają w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym organizację ochrony środowiska z prawa udziału jako stronę w postępowaniu o udzielenie pozwolenia wdrażającym dyrektywę 2000/60 i które ograniczają prawo do wniesienia skargi na decyzje wydane w takim postępowaniu jedynie do osób posiadających ten status.
 - c) art. 9 ust. 3 i 4 wspomnianej konwencji, zatwierdzonej decyzją 2005/370, w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się nałożeniu w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym na organizację ochrony środowiska reguły prekluzyjnej przewidzianej w krajowych przepisach proceduralnych, na podstawie której dana osoba traci status strony postępowania i w konsekwencji nie może wnieść skargi na decyzję wydaną w tym postępowaniu, jeżeli nie podniosła zarzutów w odpowiednim czasie już w postępowaniu administracyjnym, a najpóźniej na ustnym etapie tego postępowania.
2. W sprawie C-243/15 - Lesoochranarske Zoskupenje VLK istnieją jednak pewne wskazówki, że organizacje pozarządowe mogłyby powoływać się na naruszenie bezpośrednio stosowanego unijnego prawa ochrony środowiska.
3. Jeśli chodzi o kwestie czy przestrzeganie obowiązków wynikających z art. 4 RDW odnosi się również do szczególnych przedsięwzięć w wyroku w sprawie C-461/13 - Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland TS przesądził, że art. 4 RDW należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane – z zastrzeżeniem przyznania odstępstwa – do odmowy zgody na konkretne przedsięwzięcie, w przypadku gdy może ono spowodować pogorszenie się stanu części wód powierzchniowych lub gdy zagraża uzyskaniu dobrego stanu wód powierzchniowych lub dobrego potencjału ekologicznego i dobrego stanu chemicznego takich wód na dzień przewidziany w tej dyrektywie.
4. Jeśli chodzi o legitymację podmiotów posiadających prawa połowowe C 529/15 - Folk zajmie się tą kwestią z perspektywy dyrektywy o odpowiedzialności za środowisko; patrz opinia AG Bobek. Twierdziłbym, że tacy posiadacze praw powinni mieć możliwość powołania się na naruszenie bezpośrednio stosowanego unijnego prawa ochrony środowiska, jeżeli skutki deklarowanego naruszenia wpływają na korzystanie z ich praw.

5. Nie ma jednoznacznych przepisów dotyczących oceny przedsięwzięć mogących mieć wpływ na zbiorniki wodne. Załącznik VII nr 2 wymaga jedynie, aby częścią planu gospodarowania wodami w dorzeczu było "podsumowanie znaczących presji i wpływu działalności człowieka na stan". Bardziej szczegółowe wymogi mogą wynikać z dyrektywy EIA (2011/92/UE) lub dyrektywy SEA (2001/42/WE), jeśli mają one zastosowanie.
6. Państwa członkowskie muszą przestrzegać prawa do dobrej administracji, jeśli wdrażają RDW UE. Dlatego muszą one starannie i bezstronnie zbadać wszystkie istotne aspekty danego przypadku i szczegółowo uzasadnić swoją decyzję. Dlatego też należy przeprowadzić przynajmniej pewną ocenę. Oczywiście, taka ocena może być obalona przez lepsze dowody.
7. Nie jest oczywiste, że projekt ten jako taki musiałby być wymieniony w planie gospodarowania wodami w dorzeczu. Jeśli jednak organ musi powołać się na art. 4 ust. 7, musi on zostać włączony do planu gospodarowania wodami w dorzeczu i należy uwzględnić warunki